

Минаха още два дена. Болниятъ отиваше все по-злѣ, лицето му потъмнѣ съвсѣмъ, стана по-страшо и подпухнало, дишането стана тежко, той се мѣташе отъ една страна на друга. Понѣкога той произнасъше неразбрани думи. Вечерята лѣкарьтъ каза, че той не ще прѣживѣе до утринѣта. Чичилио още по-усърдно почна да се грижи и не си откъсваше очитѣ отъ него.

Болниятъ тоже не снимаше очи отъ момчето. Той мърдаше устнитѣ си, като че ли искаше да каже нѣщо. Очитѣ му се стѣсняваха и тъмнѣеха, но тѣ изразяваха необикновена нѣжностъ. Въ тази нощъ момчето никакъ не спа. Къмъ утринѣта доде една милосерда сестра, погледна, бързо излѣзе и пакъ се върна. Заедно съ нея дойдоха лѣкарьтъ, неговиятъ помощникъ и една слугиня съ фенеръ.

— Умира, — каза лѣкарьтъ.
Чичилио хвана ржцѣтъ на болния, той за секунда отвори очи и на момчето се стори...

— Той ми стиска ржката! — извика то.

Лѣкарьтъ се наведе къмъ болния: той се протегна. Сестрата сне кръста отъ стѣната...

— Умрѣ ли? — Извика Чичилио.

— Сега иди си, дѣте мое, — каза лѣкарьтъ, — твоето свето дѣло се свърши. Върви си и бжди щастливъ; ти си напълно достоенъ за това. Нека Богъ ти помогне! Прощавай!

Сестрата се отдалечи, тя извади цвѣтя изъ една чаша на прозореца и ги подаде на момчето.

— Не мога нѣщо повече да ти дамъ дѣте. Вземи тия цвѣтя за споменъ отъ болницата, — каза тя.

— Благодаря ви, — отговори Чичилио като вземаше букета и отриваше сълзитѣ си, — но азъ